

Justitsministeren (Brian Mikkelsen fg.):

I sagens natur forholder det sig sådan, at man i Folketingssalen ikke har mulighed for at få redegjort for, hvad der er i fortrolighed er drøftet i regeringens Sikkerhedsudvalg.

Justitsminister Lene Espersen har imidlertid tilkendegivet, at der ikke ville foreligge hensyn, som er til hinder for, at spørgsmålet kan besvares. Jeg kan derfor oplyse, at jeg samtidig er blevet meddelt, at spørgsmålet om arrestationen og sigtelsen ikke har været drøftet i regeringens Sikkerhedsudvalg.

Klaus Hækkerup (S):

Javel, men hvad er årsagen til forskelsbehandlingen i de to sager. Her er der i begge tilfælde tale om sager af international betydning, som vedrører Danmarks forhold til udenlandske statsmagter, og der er normalt – i hvert fald kan der være – andre hensyn, der spiller ind, end de hensyn der ellers normalt er en rent juridisk vurdering af det pågældende forhold.

Jeg kan ikke se, at der er nogen objektiv forskel på de to sager, men den ene sag har man altså fra regeringens side vurderet skal behandles i regeringens Sikkerhedsudvalg, og den anden sag tager man slet ikke stilling til i regeringens Sikkerhedsudvalg.

Hvad er forskellen i behandlingen af de to sager? Der må jo da være en eller anden form for retningslinjer for, hvilke sager der behandles i regeringens Sikkerhedsudvalg, og hvilke der ikke gør det.

Justitsministeren (Brian Mikkelsen fg.):

Det er næsten for elementært at sige det. Selvfølgelig kan jeg ikke komme ind på, hvilke retningslinjer der ligger for, hvornår man behandler sager i regeringens Sikkerhedsudvalg, og jeg kan selvfølgelig heller ikke komme ind på, hvorfor man har behandlet den ene sag, som spørgeren omtaler, og man ikke har behandlet denne her sag. Det er der selvsagt nogle saglige grunde til. Jeg kan ikke komme nærmere ind på dem, for det handler om personer, og det handler om konkrete sager.

Klaus Hækkerup (S):

Ja, det er muligt, vi ikke når længere i dag med den fungerende justitsminister. Jeg kan se, at den fungerende justitsminister nikker.

Men selvfølgelig kan man uden at drøfte konkrete sager og uden at bryde fortroligheden sige, hvilke retningslinjer der måtte foreligge. Det har jo ikke noget at gøre med en vurdering af de nærmere omstændigheder, af de hensyn der skal spille ind, men det har netop lige præcis noget at gøre med at sige: Med sådanne retningslinjer sikrer man, at ens sager behandles på samme grundlag, hvad enten vi her taler om sager, der vedrører Irak eller den arabiske verden, eller sager, der vedrører Rusland og oprørsbevægelser i Rusland.

Der må da være et eller andet fælles grundlag, så man kan sige, at de der sager må behandles nogenlunde ens, som ikke er omfattet af fortrolighed, og jeg er godt klar over, at skal man ind og vurdere den konkrete sag, så er der fortrolighed.

Justitsministeren (Brian Mikkelsen fg.):

Jeg kan berolige spørgeren med, at der selvsagt altid vil blive taget saglige hensyn, og at retningslinjerne er stringente, og at man selvfølgelig behandler folk ens. Men det er fortrolige sager, og det er konkrete sager, som ikke kan komme op i Folketingssalen. Det handler om personer, som for det første ikke er dømt endnu, og for det andet har man en viden om de personer, som er fortrolig af mange forskellige årsager.

Så der vil aldrig nogen sinde kunne blive behandlet personsager fra regeringens side i Folketingssalen. Så hvis man har yderligere spørgsmål fra spørgerens side til andre sager, er man også velkommen til at stille dem skriftligt til ministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.20

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 84: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Ligestilling af etniske minoriteter).

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 12/11 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

...

Første næstformand (Svend Auken):

Undskyld, jeg tror ikke, der er mikrofon på. Det er bestemt ikke ministerens fejl. Jeg håber heller ikke, det er min fejl.

Jeg vil egentlig foreslå med lidt konduite, at vi lige tager 5 minutters pause og siger undskyld til både forslagsstiller, ordførere og ikke mindst indenrigs- og sundhedsministeren. Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.26.

Mødet udsat kl. 14.21

Mødet genoptaget kl. 14.26

Forhandlingen genoptoges

Første næstformand (Svend Auken):

Vi håber, at forholdene nu er udbedret, og jeg vil opfordre indenrigs- og sundhedsministeren til at genoptage sin tale til Folketinget.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er en opfordring, jeg meget gerne følger ved at starte med at konstatere, at hovedintentionen, sådan som jeg forstår forslaget, nemlig at fremme integrationen også på de kommunale arbejdspladser, er regeringen naturligvis meget enig i. Men regeringen finder, at det mål kan nås ad andre veje end ved, at kommunerne efter regler i styrelsesloven skal afgive redegørelser om spørgsmålet, og derfor kan regeringen ikke støtte forslaget fra SF.

Regeringen ønsker, at kommunerne skal have øget frihed til at forandre, til at udvikle og nytænke løsninger. Derfor udsendte jeg i januar et såkaldt frihedsbrev til landets kommunalbestyrelser og bad bl.a. om forslag og ideer til initiativer, der kan føre til øget effektivitet og kvalitet i opgaveløsninger.

Jeg opfordrede til, at kommunalbestyrelser og amtsråd indsendte forslag om regelforenkling. Mange kommuner har som tilbagemelding på

frihedsbrevet peget på, at der er for mange redegørelser, for mange indberetninger, som kommunerne skal udarbejde, og der tvivles på effekten og nytten af dem. Det er et område, kommunerne angiver, at de bruger mange ressourcer på.

I forlængelse af frihedsbrevet blev regeringen og KL under forhandlingerne om kommunernes økonomi for 2003 enige om, at regelforenkling og lettelse af administrative byrder har høj prioritet.

Det blev under kommuneforhandlingerne mellem regeringen og KL bl.a. besluttet, at den statslige regulering bør tage udgangspunkt i, at tilrettelæggelse af organisation og arbejdsprocesser er et kommunalt ansvar, og at kommunernes ressourcer skal målrettes service frem for administration.

Det blev endvidere besluttet, at det forud for iværksættelsen af nye reguleringstiltag altid bør vurderes, om formålet kan nås inden for rammerne af gældende ret. Regeringen og Kommunernes Landsforening er enige om, at alternativer til almindelige regulering, herunder brug af rådgivning, vejledning og dialog generelt bør overvejes.

Det blev endvidere besluttet, at der skal iværksættes et udvalgsarbejde, som bl.a. skal vurdere nødvendigheden af eksisterende indberetninger og redegørelser til staten.

Det er således efter regeringens opfattelse ikke tiden til at pålægge kommunerne at skulle udarbejde endnu en redegørelse.

I sidste folketingssamling vedtog Folketinget en ændring af netop lov om kommunernes styrelse og lov om ligestilling mellem kvinder og mænd, hvor lovens hidtidige bestemmelser om udarbejdelse af serviceredegørelser og udliciteringsredegørelser blev ophævet. I stedet blev der indført en pligt for kommunalbestyrelserne til i valgperiodens første år at udarbejde en servicestrategi for udvikling af kvaliteten og effektiviteten i den kommunale opgavevaretagelse. Desuden skal kommunalbestyrelsen inden udgangen af tredje kvartal i det år, hvori valg til kommunalbestyrelse finder sted, afgive en redegørelse om, hvordan kommunalbestyrelsen følger op på servicestrategien.

Kl. 14.30

Endvidere blev bestemmelserne om kommunale ligestillingsredegørelser flyttet til lov om ligestilling mellem mænd og kvinder. De kommunale ligestillingsredegørelser skal herefter indsendes direkte til ministeren for ligestilling

inden den 1. september i de år, hvor redegørelserne udarbejdes. Herved samledes lovgivningens bestemmelser om redegørelser for ligestilling ét sted. Den lov, jeg her refererer til, træder i kraft ved årsskiftet.

Herved er der altså også gjort op med bestemmelserne i kommunestyrelsesloven, der hvert andet år har krævet statusredegørelser fra kommunalbestyrelserne om udlicitering, ligestilling, service. I stedet er redegørelserne om udlicitering og service erstattet med en mere fremadrettet form, der lægger op til dialog om kommunernes opgaveløsning.

Med regeringens indsats for at få flere i arbejde gennemføres en række initiativer, som vil gavne integrationen på det kommunale arbejdsmarked såvel som på det private. Regeringen sætter fokus på en mere enkel og effektiv aktivering og introduktion til arbejdsmarkedet, hvor nøgleordene i indsatsen er vejledning, opkvalificering, virksomhedspraktik og løntilskud.

Inden for integrationspolitikken gennemføres endvidere en række ordninger, der særlig skal understøtte indsatsen over for indvandrere og flygtninge.

Herudover arbejder både regeringen og de kommunale parter for at fremme en moderne ledelses- og organisationstænkning, der drejer sig om at udnytte mangfoldigheden i samfundet som en ressource. Et blandt flere formål med denne form for virksomhedspolitik er øget etnisk ligestilling.

Pointen er altså, at en effektiv integration på arbejdspladserne først og fremmest opnås i kraft af fornyet dynamik på arbejdsmarkedet og i de private og offentlige virksomheder, ikke gennem et påbud om at skrive endnu en redegørelse.

De kan jo godt selv inden for den kommunale verden. Allerede i dag har mange kommuner gjort en stor indsats for integration på egne arbejdspladser, og dertil kan vi glæde os over, at de kommunale parter, KL og KTO, har iværksat en kampagne til fremme af mangfoldigheden på deres arbejdspladser. I forbindelse med kampagnen, som blev sat i gang ved en konference den 25. november, har parterne udviklet et praktisk værktøj til at gennemføre mangfoldighedstanken i de enkelte kommuner og på de enkelte arbejdspladser. Regeringen kan kun støtte dette initiativ, som falder godt i tråd med integrationspolitikken i øvrigt.

Vi deler altså målet, som det er udtrykt i forslaget her fra SF, men vi er ikke enige i, at de

midler, der her foreslås bragt i anvendelse, er de rigtige til at fremme det mål.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for ministerens tale.

Vil ministeren så være indstillet på, at vi i anden lovgivning finder en måde, hvorpå man kan kontrollere, at kommunerne rent faktisk følger den fremragende linje, som ministeren er enig med SF i, nemlig at vi skal have arbejdspladser, hvor der er mangfoldighed, og hvor også etniske mindretal har plads? Vil ministeren være med til på anden vis at regulere?

Det kommer lidt bag på mig, at ministeren er så tilbageholdende med at regulere, når man eksempelvis tænker på, hvilke problemer der har været forbundet med at få gennemført ændringerne i hjemmeplejen. Der er det mit indtryk, at der er en hel del kommuner, der piber meget over, at ministeren og ministerens kollega, socialministeren, går meget i detaljer også i hele spørgsmålet om udbud, hvor man stiller krav om, at der skal være udbud fra kommunernes side. Der mener jeg også, at man fra regeringens side er gået meget i detaljer, så det kommer lidt bag på mig, at lige præcis på det her punkt synes man ikke, at man skal gå så meget i detaljer.

Jeg er meget indstillet på at lave et fremadrettet forslag, men jeg vil gerne lige først høre, om ministeren vil være enig i, at vi kunne kreere et sådant fremadrettet forslag.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg deler i sagens natur ikke den bedømmelse af regeringens politik i forhold til kommunerne, som ligger til grund for den måde, spørgsmålet her formuleres på.

Tværtimod har jeg jo netop stået her på talerstolen og givet et eksempel på, hvordan de redegørelser, der har skullet afgives i henhold til styrelseslovens, jeg tror, det er § 62, om, hvor mange udbud man har lavet, servicedeclarationer m.v., faktisk af denne regering er afviklet, fordi vi netop ikke tror så meget på, at det har noget videre perspektiv, at man skal indsende historiske redegørelser.

KL 14.35

Det, der er det interessante, er den fremadrettede handling. Vi tror ikke, at man når den fremadrettede handling ved at introducere en kontrolmekanisme. Den når man ved på anden vis

at understøtte en udvikling, som alle i øvrigt er enige i er en både nødvendig og ønskelig udvikling, nemlig at de mennesker, der er i det danske samfund, helt uanset deres etniske baggrund gøres til aktive samfundsborgere og gøres selvhjulpne, så de kan tjene til deres eget brød, hvad enten det nu foregår i privat eller offentligt regi.

Det er derfor, det ikke er regeringens intention at introducere et kontrolapparat i hverken denne eller nogen anden lovgivning, men tværtimod, i forlængelse af de initiativer, som allerede er taget i både beskæftigelsesministerens og integrationsministerens regi, at fremme denne udvikling.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi over til ordførerrækken, og det er først fru Gudrun Laub.

Gudrun Laub (V):

SF har fremsat forslag om, at det pålægges kommunalbestyrelsen mindst hvert andet år at redegøre for situationen med hensyn til ligestilling af etniske minoriteter blandt de kommunalt ansatte. Efter forslaget skal det dels oplyses, om der er formuleret en politik for ligestilling af etniske minoriteter, og dels skal det oplyses, om andre forhold skønnes af have betydning for vurderingen af kommunens indsats på området. Venstre afviser dette forslag.

SF sætter cirka en gang om året spørgsmål om etnisk ligestilling på dagsordenen, og det skal SF ikke have utak for. Det er vigtigt, at alle er bevidste om, at det er nødvendigt for at sikre en god integration, at der er mulighed for at opnå ansættelse på store arbejdspladser, både private og inden for det offentlige. Det er jeg helt sikker på at politikere og chefer i både amtsråd og kommunalbestyrelser er meget bevidste om, så det behøver vi derfor ikke blande os i her i Folketinget. Det apparat, SF her vil køre i stilling for at påtvinge kommunerne et formaliseret bureaukratisk system på området, er ude af proportioner.

Som forslaget er formuleret, bygger det på den kendte model om ligestilling med hensyn til køn. Når vi taler om ligestilling mellem kønne, er ca. 50 pct. af befolkningen kvinder og 50 pct. mænd, men kvindeandelen med hensyn til ansættelse i ledende stillinger i det offentlige er forholdsvis beskeden. Det er derfor rimeligt at have fokus på den problemstilling. Kvinderne fik valget i 1915, og den første lov om ligestil-

ling kom i 1921, men alligevel er der stadig en synlig skævhed.

Med hensyn til etniske minoriteter drejer det sig om et ganske lille mindretal, og der er ingen grund til at påtvinge kommunerne et ekstra arbejde med at skrive redegørelser om denne problemstilling. Det er bedre at bruge kræfterne på integration.

Venstres holdning er, at ansættelse skal ske efter kvalifikationer uanset køn, race, etnisk tilhørsforhold, religion eller politisk tilhørsforhold. Det kan f.eks. i den forbindelse betragtes som et plus, hvis en ansøger behersker flere sprog. Man kan udmærket forestille sig, at en kommune vil sørge for at få ansat personer fra etniske minoriteter med særlige sprogfærdigheder på plejehjem for at sikre en god personale-sammensætning i fremtiden, hvor der måske er beboere på plejehjem, som ikke taler dansk, men Folketinget skal ikke bestemme kommunernes personalepolitik.

Venstre er desuden imod at pålægge kommunerne ekstra byrder med redegørelser og indberetninger. Al den slags bureaukrati, hvor der kan sættes spørgsmålstejn ved, hvad man i det hele taget skal bruge oplysningerne til, skal vi undgå. Venstre er imod overflødigt bureaukrati.

Som forslaget ligger her, er der ikke taget højde for flytningen af bestemmelsen om ligestilling fra styrelsesloven til ligestillingsloven, som skete med vedtagelsen af lovforslag nr. L 159. Men det er et spørgsmål af mere teknisk karakter, som ikke berører selve indholdet af forslaget.

Venstre afviser indholdet i forslaget og må naturligvis også afvise det i den foreliggende form, så Venstre stemmer imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Ja, det var virkelig rørende. Det var lige før, tårerne løb ned ad kinderne på mig. Venstre er imod overflødigt bureaukrati, men i mands minde har vi ikke haft en regering, der i den grad har skabt bureaukrati og statsliggørelse for kommunerne. Det vender jeg tilbage til i min ordførertale.

Kl. 14.40

Argumentationen for, at kommunerne skal lave redegørelser for ligestilling, men ikke skal gøre det, når det drejer sig om etniske minoriteter, er meget interessant. Venstre har åbenbart det synspunkt, at hvis der ikke er tale om en lille, men en stor minoritet, eller måske slet ikke

nogen minoritet, kan man godt lave redegørelser; så kan man godt lægge sin statslige hånd hen over kommunerne og deres personalepolitik. Men man kan ikke gøre det, når der er tale om mindretal, og slet ikke når det er meget små mindretal, som fru Gudrun Laub kaldte dem.

Hvad vil Venstre gøre for de kvalificerede unge mennesker, der har taget en uddannelse i Danmark og er født og opvokset her, men som ikke får en chance, fordi de har et andet navn end de normale?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Vi vil gøre det, som denne debat takket være SF's lovforslag kan bidrage til, nemlig påpege, at det ikke er navn, hudfarve eller køn, der skal være afgørende for, om man er kvalificeret til en stilling; at det ikke er sådanne momenter, som spiller ind, når det skal afgøres, hvem der er bedst kvalificeret til en stilling.

Når jeg nævner forskellen mellem mænd og kvinder og problematikken med ligestilling, er det, fordi der netop er en ligelig fordeling her, og derfor kan man undre sig, hvis der er skævheder. Men når der er tale om en minoritet, vil der naturligvis være en skævhed, når man ser på antallet af ansatte. Det synes jeg sådan set er simpel logik og ikke noget, som skal begrunde nogen særforanstaltninger, så jeg ved ikke rigtig, hvor fru Marianne Jelved ser det rørende i det.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil allerførst bemærke, at jeg forstår godt fru Marianne Jelveds argumentation om, at hvis flygtninge og indvandrere udgør f.eks. 5 pct. af befolkningen, men kun under 1 pct. af de ansatte i det offentlige, er der da tale om en skævhed i repræsentationen. Anderledes kan det da ikke være.

Men det, jeg egentlig godt ville spørge Venstre om, er: Hvad er Venstres alternativ? Indenrigs- og sundhedsministeren sagde, at regeringen ville nå målet ad andre veje, men hvad er det for nogle veje? Vi har ikke hørt noget om, hvordan Venstre egentlig har tænkt sig at fremme integrationen i kommunerne, så det bliver naturligt at ansætte folk af anden herkomst på lige fod med danskere og lade dem indgå i den naturlige personalerekruttering. Hvordan vil Venstre gøre det, hvis de ikke vil støtte det forslag, der ligger her?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Hr. Klaus Hækkerup spørger, hvad Venstre vil gøre for, at det bliver naturligt, men det mener jeg er en forkert formulering.

Jeg mener, at det er naturligt, og at der i hele integrationspolitikken ligger en tilskyndelse og en opfordring til kommunerne om at sørge for at få ansat folk med forskellig baggrund. Desuden må vi jo regne med, at kommunalpolitikkerne selv er aktivt interesserede i så vidt muligt at få ansat folk, som er kvalificerede, og når man samtidig arbejder med integrationspolitik, er der altså nogle, som gerne skal integreres ved at blive sat i arbejde, herunder naturligvis også på offentlige arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu bliver det lidt interessant med Venstres holdning.

Hvordan vil Venstre tilskynde til ...? Og så var det prik, prik, prik – og hvordan vil Venstre opfordre til ...? Jeg forstod, at sigtet på et eller andet niveau er, at etniske mindretal også skal have arbejde på offentlige arbejdspladser, men hvordan vil Venstre gøre det? Det spørgsmål synes jeg overhovedet ikke fru Gudrun Laub besvarede.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg må sige, at jeg forstod også fru Gudrun Laubs besvarelse på Venstres vegne sådan, at Venstre slet ikke vil gøre noget.

Venstre sagde, at det må ske som følge af den almindelige beskæftigelsespolitik. Forestiller man sig virkelig, at der vil komme en øget integration i en situation, hvor vi kan se, at arbejdsløsheden er stigende? Er det virkelig Venstres svar på, hvad der skal ske, eller er der andre svar? Så vil vi da meget, meget gerne høre dem her.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Som bekendt har Venstre lokalpolitikere i alle kommuner og amtsråd. Det er jo folk, som tager fat på opgaverne, og jeg mener, det helt klart er en kommunal opgave. Kommunerne skal selv tage stilling til og tilrettelægge personalepolitikken og ansættelsespolitikken, og når kommunerne samtidig er ansvarlige for integration, fal-

der interesserne helt naturligt sammen. Derfor vil det være en problemstilling, som man arbejder med i kommunerne, og så behøver man ikke at have Folketinget som overdommer.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det, fru Gudrun Laub gjorde nu, var jo, at hun i sin besvarelse udelukkende forholdt sig til sidste halvdel af hr. Klaus Hækkerups første spørgsmål. Fru Gudrun Laub sagde, at vi vil tilskynde, og vi vil opfordre. Men hvem er »vi«? Jeg hørte godt, at fru Gudrun Laub sagde, at i øvrigt gør kommunerne noget, og det skal de også. Men hvem er »vi«, der skal tilskynde og opfordre til, at det kommer til at ske, hvis det ikke er centralt her fra Folketinget?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Mit spørgsmål til fru Gudrun Laub ligger sådan set helt i forlængelse af fru Anne Baastrups, nemlig: Hvad er det, Venstre vil?

Fru Gudrun Laubs svar i sidste runde her fra talerstolen var jo nærmest, at det er kommunernes ansvar, at det går godt i kommunerne, hvor der sidder mange Venstremænd, og det skal vi ikke blande os i. Er det Venstres svar? Er det Venstres svar, at det er tilfredsstillende, som det ser ud i dag? Ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Til hr. Klaus Hækkerups sidste bemærkning kan jeg sige: Ja, jeg mener, det ser helt godt ud, og at udviklingen går den rigtige vej, så vi trykt kan overlade til kommunerne at klare problemerne.

Fru Anne Baastrup spørger: Hvem er »vi«? Vi kan selvfølgelig gennem vore partier opfordre vore partifæller til at gøre noget ekstra ud af særlige problemstillinger, men jeg mener ikke, det er nødvendigt at komme med en centralistisk opfordring her fra Folketinget til at tage fat i et problem, som man i forvejen har meget fokus på i kommunerne og er meget optaget af. Kommunerne vil også gøre en god indsats for at fremme udviklingen i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så vil jeg godt spørge fru Gudrun Laub: Er »vi« i denne sammenhæng Venstre, der fra centralt hold vil opfordre Venstres kommunalbestyrelsesmedlemmer til at tage initiativer, eller er Ven-

stre ligeglad med ligestilling, når det drejer sig om etniske mindretal, fordi det er et så lille bitte mindretal, at man ikke gider forholde sig til det? Er Venstres politik, at man opfordrer, eller er det, at man ikke gider forholde sig til det?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Venstre er bestemt ikke ligeglade, og om mindretal er større eller mindre er ikke afgørende for, om det er problemer, vi interesserer os for.

Min påstand er, at der i forvejen er meget stor interesse for denne problemstilling ude i landet, og når jeg siger, at vi ikke behøver at blande os, mener jeg derfor, at Folketinget ikke behøver at blande sig. Når jeg siger, at vi kan opfordre partifæller rundt i landet til at gøre noget ved det lokalt, mener jeg med »vi« i den forbindelse, at vi som politikere også uden for Folketingssalen udmærket kan hjælpe med at sætte fokus på, om udviklingen går i den rigtige retning.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Klaus Hækkerup som ordfører.

Klaus Hækkerup (S):

Socialdemokratiet kan støtte intentionerne i det forslag, som SF har fremlagt for Folketinget, og vi kan også støtte forslaget.

Kl. 14.50

Det er muligt, som ministeren har peget på, at der er sket en ændring for så vidt angår ligestilling, men det betragter jeg som technicalities. Jeg og Socialdemokratiet mener, at øget pres og øget fokus på området er medvirkende til, at man også i dagligdagen vil beskæftige sig med problemet i kommunerne og vil prøve at løse det. Her er vi klart i modsætning til partiet Venstre, der bare vil føre visnepolitik og ingenting vil gøre.

Regeringen har sagt, at den ikke kan støtte forslaget, og at målet formodentlig kan nås ad andre veje. Men hvilke andre veje? Det har vi overhovedet ikke fået noget svar på.

Vi ved, at problemstillingen blev rejst i forbindelse med ændringen af den kommunale styrelseslov i 1995. Det blev dengang tilkendegivet af den daværende minister, at man ville arbejde videre med sagen for at se, om man i samarbejde med partierne kunne finde løsninger i anden lovgivning. Men de er ikke fundet endnu, og derfor kan vi støtte, at man nu sætter denne bestemmelse ind i den kommunale styrelseslov, og at den får lov til at stå der, lige indtil man har

fundet en løsning på problemet og regeringen er kommet med et udspil, på samme måde som man jo har fundet en løsning, for så vidt angår den kønsmæssige ligestilling.

Så synes jeg, vi har hørt en hel del hykleri fra regeringens og Venstres side i dag. Man skal ikke kontrollere kommunerne, man skal ikke se, hvad de har lavet, nu skal man i stedet se fremad. Javel, men hvad gør regeringen? Den har fremsat lovforslag nr. L 92, der indebærer reduktion af bloktilskud i alle amter, fordi et eller måske to amter har sat skatten op, og det vil sige, at regeringen straks griber ind med kontrolmekanismer, ja, endda med straffemekanismer, med henblik på at prøve at få amterne – her er det amterne, men i bemærkningerne står der jo også, at det samme kan gøre sig gældende for kommunerne – til at opføre sig fuldkommen, som regeringen vil.

Det, SF har foreslået her, er meget, meget, meget mildere. Der er alene tale om et forslag, der sætter fokus på problemstillingen, og som gør, at kommunalbestyrelsen kommer til at beskæftige sig aktivt med problemet i forbindelse med udarbejdelsen af sin redegørelse.

Forslaget er i modsætning til regeringens brutale indgreb over for amterne i virkeligheden et forslag, der lægger op til at sige til kommunerne: Vær nu opmærksom på problemet. Der er ingen straf, hvis I ikke gør noget, men I skal selv tage debatten. Vi skal sikre, at problemet kommer på dagsordenen, og derfor kan vi støtte forslaget, og derfor er vi virkelig uenige med regeringen og regeringens støttepartier i den måde, de i øvrigt behandler i dette tilfælde amterne på.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

De spørgsmål, som blev stillet til fru Gudrun Laub, tydede på, at det er et partipolitisk problem, og jeg vil gerne spørge hr. Klaus Hækkerup, hvordan det forholder sig med ansættelse af etniske minoriteter i henholdsvis socialdemokratisk ledede kommuner og Venstreledede kommuner.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Som jeg sagde til indledning i min ordførertale, har SF cirka en gang om året bragt denne problemstilling op, også i 1995, hvor Birte Weiss fra Socialdemokratiet var indenrigsminister. Dengang kunne Socialdemokraterne ikke stemme for forslaget, så det undrer mig lidt, at hr. Klaus

Hækkerup og Socialdemokraterne nu kan støtte forslaget, som man altså tidligere var imod.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Per Dalgaard spørger, om der bliver ansat flere fra etniske minoriteter i kommuner med socialdemokratisk ledelse end i kommuner uden socialdemokratisk ledelse. Jeg vil godt sige, at det har jeg ikke set nogen tal på, og jeg kan ikke erindre, at jeg har set nogen opgørelse over det. Jeg kan selvfølgelig godt nævne nogle konkrete kommuner, hvor socialdemokratiske borgmestre har gjort en stor indsats for at få etniske mindretal inddraget og ansat i kommunerne, og det er gode og overbevisende eksempler. Men det er jo ikke noget, der tegner et samlet billede, og jeg har ikke nogen statistisk opgørelse over det.

Kl. 14.55

Så spørger fru Gudrun Laub: Hvorfor kan Socialdemokratiet stemme for forslaget nu, når man ikke kunne i 1995? Det synes jeg faktisk jeg har redegjort for i min ordførertale. I 1995 tilkendegav indenrigsministeren, at hun ville tage en drøftelse med partierne om at finde andre løsninger på problemet og se, om man kunne finde en speciallovgivning, hvor man kunne sætte bestemmelserne ind, ganske ligesom de kønlige ligestillingsbestemmelser nu er overført til ligestillingsloven. Det var det, man sigtede efter, men det er imidlertid ikke sket. Der er ikke sket noget fra 1995 til nu, og så må vi sige: Lad os sætte bestemmelsen ind her, så vi får sat fokus på problemstillingen, indtil vi når frem til det tidspunkt, hvor den kan komme ind i anden lovgivning.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg forstod på hr. Klaus Hækkerup, at man blev opmærksom på problemstillingen i hvert fald senest i 1995, og at man dengang gav udtryk for, at nu ville man overveje og drøfte osv., hvad man kunne sætte i gang for at få løst problemet med de etniske minoriteter. Hvis jeg ikke regner meget fejl, har vi haft en socialdemokratisk ledet regering i hele 6 år siden 1995, og det vil altså sige, at hr. Klaus Hækkerup her erkender, at den socialdemokratiske regering ikke har foretaget sig et klap i de 6 år, der er gået fra 1995 til 2001, hvor den socialdemokratisk ledede regering heldigvis gik af.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

I forlængelse af det, hr. Knud Erik Kirkegaard sagde, er det altså påfaldende, at man i 1995 ikke fandt grund til at støtte dette specielle forslag fra SF, men vil gøre det i dag, selv om man har haft rigelig anledning til selv at lave noget tilsvarende, da man var i regering. Jeg synes også, hr. Klaus Hækkerup skylder os at sige, at det måske er, fordi der faktisk sker meget på integrationsområdet, og at det er den vej rundt, der sker virkelig reelle fremskridt, og ikke på grund af en skrivebordsopstilling som den, SF kommer med forslag om her.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige til hr. Knud Erik Kirkegaard, at hvis hr. Knud Erik Kirkegaard er af den opfattelse, at der ikke er sket et klap på integrationsområdet fra 1995 og indtil for et år siden, har det ærede medlem virkelig fulgt dårligt med i Folketingets arbejde, må jeg sige.

Vi har fået en integrationslov, vi har gang på gang set på integrationsbestemmelserne, og vi har på en hel række områder sat gang i integrationen, men det har måske været en forglemmelse, at vi ikke har taget den kommunale indsats op. Nu rejser SF så helt rigtigt sagen, synes jeg, for det er klart, at når vi ser på det store antal offentligt ansatte og ved, at hovedparten af de offentligt ansatte er ansat i kommuner og amter, er det selvfølgelig naturligt, at de også inddrages i den udvikling, vi ønsker, hvor både private og staten ansætter personer fra etniske minoriteter, når de i øvrigt er kvalificerede. Det er en helt naturlig udvikling.

Lad mig så sige til fru Gudrun Laub, at jeg forstår ikke, hvorfor Venstre har så meget imod, at man beder kommunalbestyrelserne om at forholde sig til problemstillingen, spørge sig selv, hvad der er gjort, og med udgangspunkt i det spørge: Hvad skal vi så gøre fremover? Det synes jeg da er en helt naturlig ting.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nu kan jeg så forstå, at det alt sammen skyldes dårlig hukommelse.

Jeg er naturligvis fuldstændig klar over, at der er gennemført lovgivning om integration siden 1995, men som jeg forstod hr. Klaus Hækkerup, har effekten heraf været tvivlsom. Nu har Socialdemokratiet SF som støttepædagog, og nu

er man så endelig kommet i tanke om, at man har glemt noget siden 1995, og til lykke med det. Jeg vil senere redegøre for, hvordan Det Konservative Folkeparti vil stille sig til forslaget, men det er da godt, at hr. Klaus Hækkerup har SF til at hjælpe sig her i Folketingssalen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Baastrup for en kort bemærkning og derefter fru Gudrun Laub for sin tredje og dermed sidste korte bemærkning.

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil bare spørge hr. Klaus Hækkerup, om han ikke er enig med mig i, at man skal være meget forsigtig med at pukke på Venstre nu. Jeg oplever simpelt hen, at Venstre har flyttet sig en lillebitte smule i forståelsen af, at der rent faktisk er problemer med den etniske ligestilling i ansættelsessituationerne ude i kommunerne, så derfor vil jeg godt bede hr. Klaus Hækkerup lade være med at genere fru Gudrun Laub mere, for så kan det være, hun rykker tilbage til dér, hvor hun var midt i sin første tale.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Klaus Hækkerup, om ikke dette stilskifte hos Socialdemokratiet netop skyldes, at SF's forslag indeholder regler, som er åbenlyst overflødige og til direkte besvær for kommunerne. Det kunne man selvfølgelig ikke støtte, mens man sad i regering, men derimod kan man godt støtte det, når man er i opposition.

Med hensyn til svaret til hr. Knud Erik Kirkegaard vil jeg spørge: Drejer det ikke netop om, at hr. Klaus Hækkerup sådan set indrømmer, at det, det handler om, er at få en god integrationspolitik?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig starte med det sidste spørgsmål: Svaret er nej. Da vi afviste forslaget, var det ikke, fordi vi fandt reglerne overflødige, og hvis fru Gudrun Laub ikke har gennemlæst sine papirer fra behandlingen af forslaget dengang, kan jeg sige, at det drejer sig om et bilag, der blev forelagt Kommunaludvalget fra ministeriet den 3. maj 1995 som svar på spørgsmål vedrørende lovforslag nr. L 167. Det er bilag 38, hvoraf det fremgår, at regeringen erkender, der er et problem,

men ikke synes, at det umiddelbart ser ud, som om det skal løses via den kommunale styrelseslov, men at man skal forsøge at finde en løsning et andet sted.

Jeg er enig i, at man skal være glad for, at Venstre erkender, at der er et problem. Jeg vil sige, at jeg synes også, indenrigs- og sundhedsministeren tilkendegav, at der er et problem, fordi han sagde her fra talerstolen, at man gerne ville nå målet, men ad andre veje. Man kan jo ønske at nå et mål, hvis man erkender, at der er et problem, som skal løses, så jeg synes egentlig, Venstres ordfører var endnu mere negativ end regeringen.

Lad mig så sige til hr. Knud Erik Kirkegaard: Jo, hvis De Konservative kan bidrage med noget fornuftigt, tager Socialdemokratiet da også gerne imod hjælp fra dem. Men der er desværre langt imellem, at det sker.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Uno Larsson som ordfører.

Uno Larsson (DF):

Den gældende lovgivning om kommunernes styrelse anser jeg som værende tilstrækkelig.

Kommunerne skal over for borgerne redegøre for omfanget af de væsentlige kommunale ydelser, der tilbydes eller vil blive tilbudt kommunens borgere. Redegørelsen skal også indeholde oplysninger om de mål, kommunalbestyrelsen har sat for udviklingen på de pågældende områder, og kommunalbestyrelsen skal desuden hvert andet år oplyse om ligestillingen mellem kvinder og mænd blandt de kommunalt ansatte samt om den kønsmæssige fordeling i de enkelte stillingskategorier. Ligeledes skal det oplyses, hvorvidt kommunen har formuleret en ligestillingspolitik, i givet fald det nærmere indhold af denne, samt andre forhold, der skønnes at have betydning for vurderingen af kommunens indsats på ligestillingsområderne.

Redegørelsen skal som sagt afgives mindst hvert andet år, og derfor forstår jeg ikke rigtig, hvad SF's hensigt med dette lovforslag er. Der står ikke spor om, hvad de vil med det, og det eneste, jeg kan forstå af det, er, at de gerne vil have vedtaget endnu en positiv særordning på dette område.

Nu er der jo mange andre områder, hvor man kunne lave en ligestilling, end lige netop på dette område. Dansk Folkeparti er imidlertid altid mod særordninger, ligegyldigt hvilke områder det er på.

Den gældende lov er udstyret med både livrem og seler, og der er ingen grund til at lave om på dette. Kommunens redegørelsen skal nemlig også indeholde oplysninger om, hvornår opgaver har været i udbud, hvorvidt opgaverne udføres af andre kommuner eller andre offentlige myndigheder eller private, og hvorvidt kommunen selv har brugt redegørelsens indhold i vurderingen af opgavernes udførelse.

Dansk Folkeparti stemmer nej til dette lovforslag.

Kl. 15.05

Knud Erik Kirkegaard (KF):

En af de største udfordringer, det danske samfund står over for, er integrationen her i Danmark af personer af anden etnisk oprindelse end dansk. Af flere grunde. Det er nødvendigt for at undgå en lang række sociale problemer med de pågældende grupper. Det er i hele det danske samfunds interesse, at man bliver velintegreret på arbejdsmarkedet.

Derfor er der naturligvis også i årenes løb gjort en række anstrengelser for at hjælpe med til at få det her klarer, få mødt udfordringen. Der er gennemført lovgivning om integration. Man har netop indgået et større arbejdsmarkedsforlig imellem en række partier her i Folketinget, som i sig rummer en række elementer, som vil være medvirkende til at skubbe udviklingen i den rigtige retning, så vi får endnu flere flygtninge/indvandrere eller personer med en sådan baggrund ind på det danske arbejdsmarked.

Integrationsministeren er naturligvis også stærkt optaget af sagen og har bebudet en række initiativer, som også vil hjælpe med på det her spørgsmål. Der er ingen tvivl om, at der er mulighed for at ansætte flere af anden etnisk oprindelse både i den private sektor, i staten og i kommunerne.

Den lovgivning, som enten er gennemført eller er ved at blive gennemført, vil klart hjælpe med i den samme retning. Men jeg er temmelig overbevist om, at det helt afgørende for, at vi får mødt udfordringerne på en positiv måde, er en indsigt i, at hvis vi fremover overhovedet skal have løst de arbejdsopgaver, som vi har i det danske samfund, er vi nødt til i allerhøjeste grad at trække på arbejdskraft af anden etnisk oprindelse. Det er man inden for det offentlige, og det er man inden for det private.

Hvad angår kommunerne, er jeg temmelig overbevist om, at flere og flere indser, at hvis man overhovedet i kommunerne f.eks. inden for

plejeområdet skal skaffe tilstrækkelig arbejdskraft inden for de næste årtier, er det helt nødvendigt, at man tager den gruppe med, som vi taler om her.

Så dels er der altså tale om en række initiativer, der skubber i den rigtige retning, dels vil der være en egoistisk interesse i kommunerne i at ansætte langt flere med indvandrerbaggrund, end man har haft tradition for. Derfor er jeg optimist. Jeg tror, det lykkes for os at få løst den her udfordring.

Så kommer SF her i den gode sags tjeneste naturligtvis – al mulig respekt for det – og foreslår, at man i kommunerne hvert andet år skal udarbejde et stykke papir med en tekst på. Hvis jeg troede på, at det hjalp, ville jeg støtte forslaget, men jeg tror ikke på, at det hjælper et klap. Jeg er overbevist om, at det er helt andre ting, der er afgørende, end at man laver en sådan bagudrettet redegørelse.

Jeg har selv haft fornøjelsen af at sidde i en kommunalbestyrelse i 24 år, hvor vi på forskellige områder har skullet udarbejde sådanne redegørelser. Jeg har ikke kunnet konstatere, at det har flyttet ret meget med hensyn til kommunens indsats inden for de forskellige områder. Det vil det her ikke. Det er andre instrumenter, vi skal trække på, og så i øvrigt oplyse om, at en forudsætning for, at vi kan få løst vores arbejdsopgaver, er, at vi får gjort bedre plads også til den gruppe, vi taler om her, både på det private arbejdsmarked og på det offentlige arbejdsmarked.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positivt indstillet over for SF's forslag.

Til integration i samfundet hører muligheden for at udøve et erhverv, hvad enten det er som arbejdstager eller som selvstændig. Det er nedværdiggende, at indvandrere varigt bliver bi-standsmodtagere. Derfor må det politisk og administrativt tilsigtes, at herboende udlændinges evner og færdigheder bliver brugt til menneskelig tilfredsstillelse for dem selv og til inspiration og berigelse for det danske samfund.

Kl. 15.10

Selv om SF's forslag desværre ikke direkte løser problemerne med at få integrationen af etniske minoriteter på det danske arbejdsmarked til at fungere, så mener vi, at forslaget er et skridt i den rigtige retning. En redegørelse vil være med til at give os bedre viden og større mulighed for at sikre, at vi også på de kommunale arbejds-

pladser bliver bedre til at skabe rum for dem, der ikke lige hedder Rasmussen, Bendtsen eller Kjærsgaard til efternavn.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Marianne Jelved som ordfører.

Marianne Jelved (RV):

Tanken i SF's forslag bygger jo på ønsket om integration på arbejdsmarkedet, og det er Det Radikale Venstre selvfølgelig som alle andre partier også dybt optaget af: Hvordan bærer vi os ad med at få sat mere fokus på det område og få det til at gå lidt hurtigere?

Vi mener også i Det Radikale Venstre, at det offentlige bør gå foran og vise et godt eksempel i forhold til den private sektor. Det kunne endda være en ædel kappestrid imellem de to sektorer.

Jeg synes egentlig, at vi gjorde nogle gode erfaringer i den tidligere regering på statens område, hvor der blev sat meget fokus på integration i statslige styrelser, ministerier osv. Der blev ansat en særlig integrationsmedarbejder i Finansministeriet, der lavede et meget godt arbejde, fordi der er en erkendelse af, at der er nogle barrierer, der skal overvindes også personalepolitisk, ikke når man taler sammen, men når man står i de konkrete situationer. Og der blev lavet nogle spørgeskemaer til ministerier og styrelser osv. under staten, hvor man opgjorde, hvor mange man havde ansat med en anden etnisk baggrund. Det kunne faktisk lade sig gøre. Og der var målsætningen, at man skulle op på, man kunne sige en andel, der svarede til andelen af flygtninge/indvandrere i Danmark.

Men jeg vil ikke afvise SF's forslag med begrundelsen, som regeringen, altså indenrigs- og sundhedsministeren, kom med. Det Radikale Venstre har en spørgende holdning til SF's forslag, for i virkeligheden er det måske lidt problematisk med registreringer af etniske minoriteter, fordi det er et meget bredt og også vanskeligt afgrænset område.

Det kan godt være, at vi umiddelbart har fornemmelsen af, hvad vi mener med det. Det er den ene ting. Men en anden ting er, at det måske også er lidt problematisk at skulle registrere, selv om jeg nu har startet med at indrømme, at vi faktisk prøvede at lave nogle opgørelser i SR-regeringens tid omkring statslige institutioner og ministerier. Så det problem vil jeg gerne filosofere lidt mere over.

Men jeg vil godt understrege, at når der sættes fokus på ligestilling mellem kønnene, er det

jo, fordi vi ved fra forskning og talrige analyser, at mekanismen, når man ansætter, især på ledelsesniveau, er, at det er mænd, der ansætter mænd. Det er svært at få øje på kvinderne og få dem trukket med op, når det er mænd, der skal få øje på dem. Ja, man skulle ikke tro, det var sandt, men sådan er det i virkelighedens verden.

Derfor synes jeg, vi burde overveje i Folketinget, og partierne burde overveje, hvordan vi kan sætte mere turbo på integrationen i den offentlige sektor på arbejdsmarkedet. Hvordan kan vi gøre det på en positiv og konstruktiv måde? Kan man lave en konkurrence imellem kommunerne om, hvem der først når – og nu har jeg så ikke afgrænset problemstillingen. Skal vi indstifte en pris til de kommuner, som når gennemsnittet, om jeg så må sige?

Politiet siger jo, de gerne vil have en medarbejderstab, som afspejler sammensætningen af befolkningen. Det er den ambition, alle burde kunne gå ind for. Forsvaret har sagt noget, der ligner. Hvor bliver kommunerne af? Altså kan vi finde nogle måder at gøre det her konstruktivt på?

Jeg synes, at det tyndeste argument imod at gå konstruktivt ind i det her jo i virkeligheden er det, regeringen siger, at det er bureaukratisk og bagudrettet.

Kl. 15.15

Aldrig i mands minde har vi haft så meget statsliggørelse med udfordringsret, med bureaukrati, for at skille offentligt og private ansatte hjemmehjælperes arbejde ad, så man kan konkurrere på et som om-marked. Folkeskolerne skal styres fra staten. Universiteterne skal styres udefra, bureaukratiseres. Statens store hånd rammer ned overalt i det danske samfund med kassetænkninger, og jeg ved ikke hvad. Men det hører til i nytårstalen fra Det Radikale Venstre, og den kommer.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Jeg ville spørge fru Marianne Jelved, hvordan det kan være, at De Radikale heller ikke stemte for SF's forslag i 1995. Og jeg synes ikke, det blev helt klart, om De Radikale ville stemme for eller imod SF's forslag, som det ligger i dag.

Altså det var en udmærket smuk tale om politi og forsvar, intentionerne om at fremme integrationen. Men er det ikke netop, fordi det er meget bedre at tage det den vej rundt, nemlig at arbejde for integration i stedet for at tage det

som redegørelser og den bureaukratiske måde, som SF her foreslår det?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg forsøgte simpelt hen at sige det samme, som vi sagde i 1995, at begrebet etnisk minoritet og registrering er noget, vi er lidt betænkelige ved. Men det har ikke noget med bureaukrati at gøre. Etniske minoriteter er en meget upræcis afgrænsning. Hvordan afgrænser man det?

Dernæst forekommer det os lidt betænkeligt, i hvert fald noget, man bør overveje meget nøje, hvorvidt det offentlige skal registrere på baggrund af etnisk minoritet. Det er vi tilbageholdende over for; derfor kan vi ikke støtte SF's forslag, som det ligger.

Men vi vil meget gerne gå ind i en konstruktiv dialog om, hvordan vi kan fremme den ædle kappestrid imellem kommunerne, i virkeligheden efter samme devise, som politiet har lagt ud med ved at ønske sig en sammensætning af politikorpset, som afspejler det danske samfund. Det synes vi er en ideel betragtning, og den vil vi gerne medvirke til.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Jeg vil godt spørge fru Marianne Jelved: Har den forrige regering ikke tabt en hel generation på gulvet, fordi man har glemt at udlære folk ordentligt; man har ikke været fremsynet nok for den sags skyld?

Det nytter jo ikke noget bare at sætte folk til aktivering og sådan noget; det er ikke den arbejdskraft, vi har brug for i dag; det er jo den, der er udlært, den, der kan udføre et ordentligt stykke håndværk. Det er sådan noget forlorent noget, den forrige regering har gjort, den forrige regering har ikke været fremsynet nok.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det ved jeg ikke. Nu synes jeg, at Dansk Folkeparti får et problem, for den nuværende regering følger jo fuldstændig det, den tidligere regering har gjort på integrationsområdet. Hvad er der kommet af nyt, bortset fra at der er kommet en startydelse, som vi i øvrigt er dybt imod?

Men hvori består det nye konstruktive, når vi taler om integration? Jeg taler ikke om stramning på udlændingeområdet, jeg taler om integration. Der venter vi jo spændt på, hvad regeringen kommer med.

Den tidligere regering sagde om sin lovgivning med integrationsloven, at der skulle laves en handlingsplan. Den nye regering kalder det en kontrakt. Vi synes, det er fint med en kontrakt, men vi synes også, det var fint med en handlingsplan. Det er et spørgsmål om at få kommunerne til at gøre det. Så jeg synes ikke, der er så stor forskel endnu.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):
Det lykkedes da i hvert fald at få en debat, så jeg skal jo ikke pibe. Det lykkedes også at få sat spørgsmålet om integration på de offentlige arbejdspladser på dagsordenen.

Jeg husker tilbage i 1994, hvor jeg var ude til et større møde med en hel del politifolk, og der lancerede jeg den hollandske model, nemlig at politikorpset skulle afspejle den andel af de etniske mindretal, der i øvrigt boede i området.

Kl. 15.20

Jeg vil sige, at der var mange, der i frokostpausen kom og skældte mig ud. Det var dog en fuldstændig vanvittig tankegang. Så gik man i gang med et forberedelseskursus for at forberede folk, så de kunne komme på politiskolen. Der var så et par stykker, der gik hen på den nærliggende politistation og bad om et ansøgningssekema, således at de kunne blive optaget på politiskolen.

De fik at vide, at det ikke kunne lade sig gøre, for man kunne ikke blive optaget på politiskolen, medmindre man var rigtig dansker. Nu var de pågældende danske statsborgere, og der kom så en del polemik omkring det.

Nu er der jo ikke nogen diskussion. På politiskolen kan man se hvert halve år, når der bliver optaget folk på politiskolen, at så bliver lederen af politiskolen spurgt: Hvor mange kommer der med anden etnisk baggrund? Og så siger han: I år var der kun fire, sidste år var der seks, nu må vi se, hvad vi kan gøre for at få andre overbevist om, at det rent faktisk er et godt arbejde at være politibetjent.

Det vil sige, at der er offentlig bevågenhed omkring det, at folk godt kan være politibetjent, selv om de har en anden etnisk baggrund. Det tror jeg også i sig selv får folk med anden etnisk baggrund til at overveje det som et karriereforløb.

Jeg har overvejet lidt, om det har været en debat med fremtid i eller en debat, der får det hele til at gå i stå. Indenrigsministeren tilkendegav, at han var enig i målet. Deri ligger der et fremskridt. Venstre kom med en så fåget beskrivelse af problemstillingen, at jeg vil sige med lidt omskrivning af Venstres egne ord, at Venstre ved man, hvor man har: alle steder og ingen steder.

Jeg forstod ikke helt, hvad det var. Det Konservative Folkeparti i virkeligheden ville gøre konkret for at opnå ligestilling også for etniske mindretal. Men jeg fortolker alligevel De Konservatives tale på en sådan måde, at man synes i og for sig, at det er o.k., at de etniske mindretal bliver behandlet på lige vilkår med andre, når de søger stillinger.

Jeg mangler så blot at få sikkerhed for, at Det Konservative Folkeparti rent faktisk også mener det, når det drejer sig om kommunaldirektøren eller ledelsen i en personaleafdeling og ikke kun inden for hjemmeplejen. Det virkede, som om det var en ganske bestemt del af det offentlige arbejdsmarked, som De Konservative syntes var et problem. Men det må vi snakke om senere.

Jeg synes, jeg vil kvittere voldsomt for både Socialdemokratiets og Kristeligt Folkepartis tilkendegivelse af, at de støtter forslaget, og jeg har fået at vide fra Enhedslisten, at de også støtter det.

Fru Marianne Jelved rejser det meget principielle og rigtige problem, nemlig registrering. Det er netop også derfor, jeg forsøgte at udforme det på en sådan måde, at der ikke konkret ligger et direkte registreringskrav til udformningen af redegørelsen; man skal føre den der runde politik, vi har foreslået.

Så ved vi jo alle sammen godt, at når de forskellige personalechefer skal aflevere deres bidrag til Økonomiudvalget, går de til deres ansatte og spørger: Hvem af jer vil være med i den her registrering? Hvem af jer oplever, at I er en del af de etniske mindretal? Og så kommer de på listen på den ene side eller på den anden side med hensyn til, hvorvidt de er en del af det fremskridt, nemlig at andelen af ansatte i kommunen skal afspejle den andel af befolkningen, der i øvrigt tilhører etniske mindretal.

Det sætter så turbo på den enkelte personalechef, for han/hun synes, det er ret træls hele tiden at skulle komme med nogle forkerte tal, for kommunaldirektøren bryder sig jo ikke om, at det hele er gået i stå. Det vil sige, at kommunaldirektøren lægger pres på, at man får en udvikling: Hvad har du gjort konkret for at få sat nog-

le andre typer annoncer i gang? Hvor har du annonceret? Det lægger også et vist pres på hele systemet.

Det kan godt være, indenrigsministeren mener, at det er en bagudskuende redegørelse, men jeg skulle hilse og sige fra de personalechefer, der i øvrigt har skullet beskæftige sig med ligestilling, især når det drejer sig om administrationen, at det er træls, hvis det kun er HK-personalet, der afspejler kvindegruppen som sådan, og der slet ikke er nogen på ledelsesniveau, der tilhører kvindetekønet.

Det er generende for kommunaldirektøren, at han år efter år skal komme med en sådan redegørelse. Og på trods af at der har været nye stillinger slået op, er billedet stadig væk det samme.

Der så jeg meget gerne, at kommunaldirektøren også blev sur på sine personalechefer over, at de ikke ændrede på billedet, når det drejede sig om etnisk ligestilling. Jeg tror stadig væk på, at den her type af redegørelser sætter et pres i gang. Men vi kan godt prøve. Vi har jo ikke flertal for det, det går ikke til afstemning, og der er ikke nogen, der får lov at stemme det ned, for de skal ikke ydmyges i denne her situation.

Men jeg synes, det kunne være interessant, hvis vi kunne prøve i Kommunaludvalget at få en diskussion om, hvordan vi kan sætte turbo på dette, udlove en pris, lave en eller anden form for undersøgelse af, hvordan det egentlig går i kommunerne.

Kl. 15.25

Jeg ved, at der er mange kommuner, der arbejder seriøst på det, som har et ligestillingsudvalg, som både tager sig af køn og etnicitet og handicap, og hvor man virkelig laver et kæmpe stykke arbejde for at få en afspejling af befolkningsgrupperne i personalet på de forskellige niveauer, som kan sammenlignes med befolkningsgrupperne, der i øvrigt bor i den pågældende kommune.

Vi har jo så også alle sammen en interesse i, at etniske mindretal kan se sig selv på den anden side af skranken. Jeg har aldrig nogen sinde forstået, hvorfor Danske Bank ikke har det som et overordnet projekt at indføre, at hvis man kommer for at låne penge, kan den, der sidder på den anden side af skranken, sagtens have en anden etnisk baggrund.

Jeg forstår ikke, hvorfor de store virksomheder ikke er opmærksomme på, at tosprogede folk rent faktisk har en force frem for etsprogede, at de faktisk i langt højere grad kan fungere

der, hvor pengene er. De ved præcis, hvordan man taler med folk fra de arabiske lande, hvordan man indgår aftaler, hvad det er for en kultur, man i den forbindelse skal møde for at kunne indgå i nogle givtige, for danske virksomheder givtige aftaler.

Og så til sidst: Det, vi jo kan se på det amerikanske aktiemarked, er, at aktionærerne nu går ind og vurderer, om der er reel etnisk ligestilling. Vi kan se, at Novo Nordisk nu er begyndt at overveje, hvordan søren de kan nå til det mål. Når de amerikanske aktionærer spørger til deres profil, så vil de nemlig ikke bare have en profil, der siger: Vi har x antal folk med anden etnisk baggrund. De vil også have at vide, hvilket niveau de forskellige mennesker fra de etniske mindretal er på.

Vi vil kunne se, at når vores virksomheder på sigt får en størrelse, således at de bliver interessante for det amerikanske aktionærmarked, vil de simpelt hen være tvunget til at ændre deres profil på personalepolitikken. Og der synes jeg lige så godt, det offentlige kunne gå foran. Hvorfor skal det offentlige ikke gå foran? Hvad vil hr. Kirkegaard rent faktisk konkret gøre for at sikre, at det offentlige går foran, andet end at han i og for sig synes, at det er en o.k. idé? Det kunne jeg godt tænke mig at høre, men det kan vi snakke om i Kommunaludvalget.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Nu foreslår det ikke helt tydeligt af lovforslaget, men jeg vil spørge specifikt, om det, som fru Anne Baastrup og SF egentlig går ind for, er positiv særbehandling af etniske minoriteter. Om det er sådan, at fru Anne Baastrup ønsker, at der burde stå en procentsats i det pågældende forslag, således at ansættelse af etniske minoriteter svarer nogenlunde til den befolkning, der er i den pågældende kommune. Er det egentlig det, der ligger i det? Og betyder det så, at det at være en etnisk minoritet er en kvalifikation i sig selv?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Til fru Anne Baastrup vil jeg så lige sige, at hvis fru Anne Baastrup gik glip af, hvad Venstres politik er på området, så mener jeg, at jeg sagde ganske klart, at Venstre går ind for, at man skal ansætte de bedst kvalificerede folk i de stillinger, der er opslået, at man dér selvfølgelig ikke må have fordomme, og at tosprogethed er en pluskvalifikation eller kan være det.

Den sidste del af fru Anne Baastrups indlæg synes jeg egentlig var noget overraskende, for fru Anne Baastrup siger jo sådan set, at man ikke aner, hvem man skal registrere og tegne op og måle, hvis man vil lave den her redegørelse, og at folk selv må bestemme, om de vil skrives op som etnisk minoritet eller ej, altså et rent tagselvord.

Vil det sige, at det faktisk er en lov, som ville være umulig at administrere i praksis, eller hvad er det, fru Anne Baastrup har tænkt sig?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Først til fru Gudrun Laub. Nu ved jeg ikke, om fru Gudrun Laub er klar over, at vi altså har integrationsråd, og at integrationsråd vælges af de mennesker, der mener, at de tilhører et etnisk mindretal, således at de er berettiget til at stille op til det etniske integrationsråd plus at stemme.

Så den der konflikt har vi diskuteret i flere år, den er på plads. Det samme kan lade sig gøre her. Politiet har diskuteret det i flere år, det er på plads. Det samme kan også gøres her.

Kl. 15.30

Så til hr. Per Dalggaard: Jeg forstår simpelt hen ikke, at hr. Per Dalggaard har eksisteret i al den tid, hvor vi har diskuteret ligestilling.

Hvad angår ligestilling mellem kvinder og mænd, har man altid haft diskussionen omkring positiv særbehandling, og det har været afvist, at der skulle være positiv særbehandling. Der står ikke noget som helst i det her lovforslag om, at det skal handle om positiv særbehandling. Man skal behandles lige, det skal blot være sådan, at man rent faktisk sikres, at man har fundamentet til at søge stillingerne.

Så er der det, at som kvinde støder man ind i glasloftet. Der er simpelt hen mænd, der kun kan finde på at ansætte mænd. Der findes folk med lyst hår, der ikke kan forestille sig, at folk med mørkt hår kan fungere i stillingen, fordi der er en lang række forskellige barrierer i den forbindelse.

Det er jo nemt at se den konflikt for sig. Hr. Per Dalggaard ryster på hovedet, men det kan være, fordi hr. Per Dalggaard har været fuldstændig udenforstående i hele den debat, vi har haft omkring ligestilling mellem kønnene.

Det, at mænd ansætter mænd, kaldes Rip, Rap og Rup-effekten, og det er garanteret den samme effekt, der spiller ind på dette område. Vi har adskillige eksempler på, at folk med me-

get, meget gode karakterer og med meget flotte arbejdsmarkedserfaringer alligevel bliver frasorteret, fordi de har en anden etnisk baggrund. Det synes jeg hr. Per Dalggaard skulle tænke lidt over. Jeg vil meget gerne sende nogle rapporter, hvis det er sådan, at hr. Per Dalggaard ikke selv har læst dem før.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Det er lidt for billigt, når fru Anne Baastrup siger, at vi andre ikke har fulgt med i debatten eller i livet igennem for mit vedkommende i hvert fald en hel del år med hensyn til ligestilling og også integration.

Hvad angår integrationsråd, er det jo netop det, at der vælger folk selv, om de vil stille op, og det kan man jo også gøre inden for politik, stille op som etnisk minoritet og endda bruge det som en del af éns image, PR-udbytte osv. Men der er også nogle af dem, der vælger at blive integreret på den måde – det gælder også Kyle, Pylle og Rylle – at de ikke vil vælges på grund af deres etniske baggrund eller anden særbehandling, de ønsker egentlig ligestilling. Det er i hvert fald det, vi tilstræber inden for Venstre, og ikke denne her pakken-ind.

Når fru Anne Baastrup roser sig af at have fremmet det inden for politiet, så tror jeg nok, at det vist er lidt andre og større kræfter, der er i gang dér. Og problemet er jo, at der simpelt hen ikke er ansøgere.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Med hensyn til at følge med og, jeg havde nær sagt, forholde mig til den virkelige verden, så er vi nogle stykker, der har haft vore mange år ude i det private erhvervsliv, og jeg kender ingen virksomhed overhovedet, som ikke vil ansætte en velkvalificeret ansøger med anden etnisk baggrund. Det kender jeg ingen virksomheder der ikke vil. Så det er rent sludder, det, fru Anne Baastrup siger.

Så kunne jeg egentlig godt tænke mig lige at prøve at forholde mig lidt til begrebet etnisk ligestilling i forbindelse med kommunale ansættelser.

Jeg er ret sikker på, at etniske minoriteter af arabisk herkomst ikke ville synes, at de var godt repræsenteret, hvis det f.eks. kun var afrikanere eller folk fra Fjernøsten, der var ansat i kommunen. Etniske minoriteter er jo mange ting. Hvordan skal kommunerne egentlig kunne effektuere

en retfærdig etnisk ligestilling, hvis der er 6, 7, 8 forskellige grupperinger i en given kommune? Jeg er da overbevist om, at der er nogle af dem, der ikke bliver ansat, som vil føle, at det her var overhovedet ikke ligestilling på nogen måde.

Kan man ikke se problemet?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Til fru Gudrun Laub: Vi har netop ikke skrevet noget om registrering, bl.a. på baggrund af den diskussion, der var tidligere.

Hvis man som medarbejder gerne vil med ind i den redegørelse, som personalechefen skal udforme til kommunaldirektøren, kan man melde sig, og så kan personalechefen selv komme og spørge; større er det pågældende område jo ikke. Så jeg forstår slet ikke, hvorfor fru Gudrun Laub i den grad synes, at det er helt tåbeligt, det, jeg siger.

Kl. 15.35

Så vil jeg godt rette en åbenbar misforståelse. Jeg har ikke rost mig selv af at have skabt en proces i politiet. Jeg kommer med et konkret eksempel fra 1994, og fru Gudrun Laub kan ikke finde en eneste politibetjent i dag, som ikke synes, det er en god idé, at der kommer en bredere mangfoldighed blandt politiet. De skriver i hvert fald ikke i Dansk Politiforbunds blad i givet fald.

Så til hr. Per Dalgaard: Hr. Per Dalgaard kender ikke nogen, der diskriminerer. Godt, det er jeg meget, meget, meget glad for at høre, og det er jeg meget tilfreds med at høre. Hr. Per Dalgaard har simpelt hen en anden opfattelse af virkeligheden, end jeg har, men hr. Per Dalgaard må så leve med den opfattelse af virkeligheden, han har. Det kan jeg jo ikke gøre noget ved. Så kommer hr. Per Dalgaard med en fuldstændig forskruet problemstilling om, at der er nogle grupper, der opfatter sig som udenforstående i forhold til en eller anden form for etnisk ligestilling.

Det, vi ønsker med det her lovforslag, er, at kommunalbestyrelsen tager spørgsmålet om etnisk mindretalsindføring på de offentlige arbejdspladser på forskellige niveauer alvorligt. Jeg ved godt, at hr. Per Dalgaard ikke mener, der sker nogen som helst form for diskrimination, men det må stå for Dansk Folkepartis egen regning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Gudrun Laub for sin tredje og dermed sidste korte bemærkning til fru Baastrup.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Sidste udredning af registreringen, og hvordan en sådan registrering skulle foregå, synes jeg gør det hele fuldstændig tåget. Hvordan skulle det være muligt? Vil fru Anne Baastrup have, at man skal skrive i ansøgninger og sætte kryds ved, om man tilhører en etnisk minoritet eller ej, og i så fald hvilken?

Det her forslag er jo udelukkende et debatoplæg og ikke noget som helst andet, og det er også derfor, at det ikke er værd at støtte og det ikke er værd at stemme for, for det har ikke nogen brugbar værdi.

Det er et oplæg til debat, og som jeg indledte med, skal SF ikke have utak for at holde den debat kørende og heller ikke for at holde den kørende her. Men forslaget som sådant er ubrugeligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Per Dalgaard ligeledes for den tredje og sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg sagde ikke, at der overhovedet ikke er nogen, der diskriminerer, det var slet ikke det, jeg sagde. Jeg sagde, at jeg kender ingen virksomheder, som ikke vil ansætte en velkvalificeret etnisk ikkedansker i et eller andet job netop for at udnytte de ressourcer og de muligheder en sådan har. Det var det, jeg sagde.

Så går vi over til politiet. Nu kan jeg ikke huske tallene helt præcist, men så vidt jeg husker, er det en måneds tid siden, jeg læste i en eller anden københavnsk avis, at Københavns Politi i forbindelse med optagelse af bl.a. etniske ikkedanskere havde 10-12 stykker. Af dem var der desværre ikke ret mange, som fuldførte det pågældende.

Det kan man jo beklage, men det er virkeligheden, vil jeg sige til fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Gudrun Laub siger, at det her er et oplæg til debat. Jeg vil så godt lige fortælle, hvad det er, jeg rent faktisk ønsker, at kommunalbestyrelsens redegørelse skal indeholde. Den skal som sagt

komme hvert andet år, og så skal man redegøre for situationen med hensyn til ligestilling af de etniske mindretal blandt de kommunalt ansatte. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om, hvorvidt kommunen har formuleret en politik for ligestilling af etniske mindretal, og hvad det nærmere indhold af denne er, samt andre forhold, der skønnes at have betydning for vurderingen af kommunens indsats på området for ligestilling af etniske mindretal.

For mig at se er det ganske, ganske klart, og det er ikke et oplæg til debat, men simpelt hen bare et oplæg til en ændring af den kommunale styrelseslovgivning. Fru Gudrun Laub har vist viklet sig ind i noget, hun ikke rigtig kan vikle sig ud af igen.

Så til hr. Per Dalgaard: Antallet af arbejdsløse ingeniører består stort set kun af folk fra etniske mindretal eller folk, der har passeret 55 år. Hvis det er ikkediskrimination, så kender jeg ikke begrebet diskrimination.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at hr. Per Dalgaard kan fastholde den der fuldstændig frit i luften svævende opfattelse af, at mennesker af anden etnisk baggrund er totalt ligestillet, når de søger stillinger. Men selvfølgelig, ellers kan Dansk Folkeparti jo heller ikke have den politik, de generelt har over for etniske mindretal, så på den måde hænger det jo sammen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 90: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Afskaffelse af dobbeltmandater som borgmester og folketingsmedlem eller medlem af Europa-Parlamentet).

Af Klaus Hækkerup (S) m.fl.
(Fremsat 13/11 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 15.40

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Socialdemokratiet har fremsat et forslag til ændring af den kommunale styrelseslov, som vil medføre et forbud mod, at medlemmer af Folketinget eller af Europa-Parlamentet kan vælges til borgmester, magistratsmedlem eller udvalgsformand i kommuner, hvor udvalgsformanden har den øverste daglige ledelse af en del af kommunens administration.

Bemærkningerne til lovforslaget, som jeg har læst med stor interesse, efterlader det indtryk, at forslaget skyldes dels etiske betragtninger vedrørende aflønning af folketingsmedlemmer og borgmestre, dels at de enkelte folketingsmedlemmers og borgmestres opgaver og ansvar har et sådant omfang, at hvervenerne ikke vil kunne varetages samtidig.

Det kan næppe komme som nogen stor overraskelse, at regeringen ikke er enig i forslaget. Kigger man nærmere på forslagsstillernes argumentation vedrørende den dobbelte aflønning, vil man opdage, at det er svært præcist at få hold på, hvad der efter forslagsstillernes opfattelse egentlig er problemet.

Det står nogenlunde klart, at vederlæggelsen af folketingsmedlemmer og borgmestre hver især efter forslagsstillernes opfattelse afspejler arbejdsbyrdens omfang og karakter, og at der er tale om lønninger, som hver især giver mulighed for at opretholde en almindelig levestandard. Det er jeg som udgangspunkt helt enig i.

Men forslagsstillerne konkluderer herefter, at det manglende forbud mod dobbeltmandater ikke kan begrundes i ringe vederlæggelse af folketingsmedlemmer eller borgmestre. Der står i bemærkningerne: Det ikkeeksisterende forbud mod dobbeltmandater kan således ikke begrundes i ringe vederlæggelse af borgmesteren.

Forslagsstillerne mener altså, at det er det manglende forbud, der skal begrundes, og at denne begrundelse ikke kan søges i, at vederlæggelse til borgmestre og folketingsmedlemmer er for små. Derfor må der indføres et forbud. Det er det manglende forbud, der skal begrundes. Jeg vil gerne sige, at det er en form for argumentation, som jeg og regeringen er helt uenig i. Udgangspunktet er forbud, forbud, forbud, med-